

Чернобай Л.І.

*кандидат економічних наук, професор,
професор кафедри менеджменту і міжнародного підприємництва,
Національний університет «Львівська політехніка»
ORCID: <https://orcid.org/0000-0003-3200-0470>*

Ясінська Т.В.

*кандидат економічних наук, доцент,
доцент кафедри менеджменту і міжнародного підприємництва,
Національний університет «Львівська політехніка»
ORCID: <https://orcid.org/0000-0003-3200-0470>*

Панас Н.А.

*здобувач першого (бакалаврського) рівня вищої освіти
за спеціальністю «Міжнародні економічні відносини»,
Національний університет «Львівська політехніка»
ORCID: <https://orcid.org/0009-0002-9245-4562>*

Chernobay Liana

*Candidate of Economic Sciences, Professor,
Professor of the Department of Management and International Business,
Lviv Polytechnic National University*

Yasinska Tetiana

*Candidate of Economic Sciences, Associate Professor,
Associate Professor of the Department of Management and International Business,
Lviv Polytechnic National University*

Panas Nataliia

*First-level Higher Education Applicant (Bachelor's Degree Applicant)
in International Economic Relations,
Lviv Polytechnic National University*

ЗЕЛЕНА ЕКОНОМІКА В КОНТЕКСТІ ЄВРОІНТЕГРАЦІЇ УКРАЇНИ

Анотація. У статті досліджено особливості розвитку зеленої економіки України в контексті європейської інтеграції. Розглянуто основні напрями реалізації Європейського зеленого курсу та їх значення для екологічної й економічної трансформації країни. Проаналізовано вплив повномасштабної війни на стан довкілля, розвиток кліматичної політики, процес декарбонізації та впровадження відновлюваних джерел енергії. Також охарактеризовано адаптацію українського законодавства до вимог Європейського Союзу та визначено основні виклики, які виникають на шляху зеленої трансформації. Окреслено перспективи подальшого розвитку екологічної політики, залучення зелених інвестицій і реалізації принципів сталого розвитку в процесі післявоєнного відновлення України.

Ключові слова: зелена економіка, європейська інтеграція, сталий розвиток, Європейський зелений курс, кліматична політика, декарбонізація, відновлювана енергетика.

Вступ та постановка проблеми. Сьогодні питання розвитку зеленої економіки набуває особливої актуальності як для України, так і для багатьох країн світу. Для України цей процес є важливим не лише з точки зору охорони навколишнього природного середовища, а й у контексті європейської інтеграції та післявоєнного відновлення. Повномасштабна війна спричинила значні екологічні втрати, руйнування інфраструктури та посилила потребу в модернізації економіки. Попри це, Україна продовжує впроваджувати реформи, спрямовані на досягнення кліматичної нейтральності,

розвиток відновлюваної енергетики та гармонізацію законодавства з вимогами Європейського Союзу.

Перехід до зеленої економіки є одним із ключових напрямів реалізації державної політики сталого розвитку та важливою передумовою підвищення конкурентоспроможності національної економіки. У сучасних умовах він передбачає не лише скорочення негативного впливу на довкілля, а й упровадження інноваційних технологій, підвищення енергоефективності, розвиток циркулярної економіки, ефективне використання природних ресурсів

і стимулювання екологічно відповідального підприємництва. Водночас виконання Україною євроінтеграційних зобов'язань вимагає прискорення адаптації екологічної та кліматичної політики до норм і стандартів Європейського Союзу, що зумовлює необхідність комплексної трансформації економічної моделі розвитку.

Особливої актуальності зазначені питання набувають у процесі післявоєнної відбудови України, яка має здійснюватися відповідно до принципів сталого розвитку та концепції “build back better”. Такий підхід передбачає відновлення економіки із застосуванням сучасних екологічних стандартів, розвитком низьковуглецевих технологій, збільшенням частки відновлюваних джерел енергії та залученням зелених інвестицій. Реалізація цих завдань сприятиме не лише відновленню економічного потенціалу держави, а й зміцненню її енергетичної безпеки, підвищенню екологічної стійкості та прискоренню інтеграції до Європейського Союзу.

Саме тому дослідження особливостей розвитку зеленої економіки в сучасних умовах є актуальним і має важливе теоретичне та практичне значення.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Проблематика розвитку зеленої економіки, реалізації Європейського зеленого курсу та адаптації екологічної політики України до вимог Європейського Союзу є предметом активних досліджень українських і зарубіжних науковців. Основну увагу приділено питанням розвитку відновлюваної енергетики, декарбонізації економіки, кліматичної політики, гармонізації законодавства України з нормами ЄС та післявоєнного відновлення держави.

Так, Р. Зварич та О. Масна [13] досліджують розвиток відновлюваної енергетики, виконання міжнародних зобов'язань України та інтеграцію до європейських енергетичних ринків, підкреслюючи її значення для енергетичної безпеки й досягнення цілей Європейського зеленого курсу.

К. Широких та О. Мелень-Забрамна [14] аналізують процес європеїзації екологічної та кліматичної політики України, висвітлюють механізми адаптації національного законодавства до вимог Європейського Союзу та роль євроінтеграції у формуванні сучасної екологічної політики.

Проблеми екологічної конвергенції України з ЄС досліджують А. Верстак, Р. Білоскурський, О. Верстак та І. Вінничук [15], які оцінюють рівень наближення екологічних показників України до європейських стандартів і обґрунтовують необхідність подальших екологічних реформ.

Питання декарбонізації економіки розглядають Т. W. Kolasiński, A. Tłuczak та M. J. Wigier [16], акцентуючи увагу на скороченні викидів парникових газів, модернізації енергетичного сектору та впливі європейської кліматичної політики на розвиток України.

Важливе місце займає дослідження Г. Лесюк та І. Соловія [17], присвячене ролі лісового сектору у післявоєнному відновленні України та реалізації Європейського зеленого курсу, де наголошено на

значенні лісових екосистем для досягнення цілей сталого розвитку.

Незважаючи на значну кількість досліджень, окремі питання розвитку зеленої економіки України в умовах воєнного стану та одночасного просування до членства в Європейському Союзі залишаються недостатньо дослідженими. Насамперед це стосується оцінки практичної реалізації екологічних реформ, адаптації економіки до нових європейських вимог, розвитку відновлюваної енергетики та впровадження сучасних механізмів кліматичної політики. Також потребують подальшого вивчення питання післявоєнного відновлення України відповідно до принципів сталого розвитку та зеленої трансформації.

Метою статті є дослідження особливостей розвитку зеленої економіки України в контексті європейської інтеграції, аналіз сучасного стану реалізації екологічної та кліматичної політики, а також визначення основних проблем і перспектив подальшої зеленої трансформації держави. Для досягнення поставленої мети у статті розглянуто основні напрями реалізації Європейського зеленого курсу в Україні, проаналізовано процес адаптації екологічної політики до вимог Європейського Союзу, охарактеризовано сучасний стан розвитку відновлюваної енергетики та декарбонізації економіки, а також визначено основні виклики і перспективи розвитку зеленої економіки в умовах європейської інтеграції та післявоєнного відновлення.

Результати дослідження. Після початку повномасштабного вторгнення Росії у 2022 році ключові національні пріоритети залишаються зосередженими на питаннях оборони, виживання, надання гуманітарної допомоги та забезпечення економічної стійкості. Тривалі бойові дії створюють значний тиск на всі сфери суспільного життя, змушуючи спрямовувати ресурси насамперед на вирішення нагальних безпекових завдань. Водночас екологічна проблематика не втрачає своєї актуальності, зважаючи як на масштабні екологічні наслідки війни, так і на стратегічний курс України на інтеграцію до Європейського Союзу, що передбачає реалізацію амбітних цілей у сфері сталого розвитку та екологічних реформ.

Воєнні дії спричинили значні екологічні втрати, зокрема руйнування промислових об'єктів, замінування великих територій, знищення гідротехнічних споруд і забруднення водних ресурсів. Вибухи, обстріли та навмисне пошкодження критичної інфраструктури призвели до масштабного забруднення повітря, ґрунтів і води. Подолання цих наслідків є важливим не лише для збереження здоров'я населення, біорізноманіття та екосистем, але й для забезпечення довгострокової економічної стабільності та продуктивності країни [17].

Попри складні умови війни, Україна продовжує дотримуватися курсу на євроінтеграцію, зокрема в контексті реалізації Європейського зеленого курсу (European Green Deal) [1].

Із моменту, коли український уряд задекларував намір долучитися до European Green Deal,

у науковому та експертному середовищі цей процес почали розглядати крізь призму потенційних можливостей і викликів для України. З одного боку, участь у Європейському зеленому курсі відкриває доступ до «зеленого» фінансування, сучасних інструментів технічної та фінансової підтримки, а також сприяє розширенню присутності українських компаній на нових ринках. Крім того, виникають нові ніші для розвитку екологічних товарів і послуг, посилюється інтеграція у виробничі ланцюги ЄС, зокрема у сферах водневої енергетики, електротранспорту та цифрових технологій.

Водночас важливим аспектом є не лише економічні вигоди, а й можливість повноцінної участі у загальноєвропейських екологічних ініціативах. Така участь сприяє зміцненню позицій України у процесі інтеграції до Європейського Союзу та наближає її до виконання критеріїв членства.

У 2020 році державна політика у цьому напрямі характеризувалася активними деклараціями щодо готовності України долучитися до реалізації Європейського зеленого курсу. Було підготовлено відповідний позиційний документ, що містив конкретні пропозиції щодо співпраці з ЄС у різних сферах. Такий підхід значною мірою був обумовлений очікуваннями залучення інвестицій, насамперед у сфері «зеленого» фінансування та підтримки бізнесу.

У 2021 році відбувся перехід до більш прагматичного етапу співпраці: Україна визначила пріоритетні напрями взаємодії з ЄС у межах Європейського зеленого курсу. Серед них можна виокремити розвиток водневої енергетики, участь у промислових альянсах, співпрацю у сфері критичних сировинних ресурсів та кліматичної політики. Окрему увагу було приділено питанню впровадження механізму вуглецевого коригування імпорту (CBAM), що має значний вплив на зовнішньоекономічну діяльність України.

Активне залучення до цілей Європейського зеленого курсу набуло особливого значення в умовах повномасштабної війни. Зокрема, процес післявоєнного відновлення розглядається як можливість здійснити структурну модернізацію економіки на засадах сталого розвитку [14]. У цьому контексті важливу роль відіграє принцип “build back better”, який передбачає відбудову інфраструктури з урахуванням екологічних стандартів, енергоефективності та впровадження інноваційних технологій [2].

Крім того, інтеграція у політики Європейського зеленого курсу має суттєве значення для переговорного процесу щодо вступу до ЄС, зокрема в межах так званого «зеленого кластеру». У цьому випадку важливим є не лише формальне наближення законодавства до норм ЄС, а й реальне впровадження відповідних політик і стандартів [3].

Одним із ключових наслідків впливу European Green Deal на формування національної кліматичної політики стало усвідомлення Україною необхідності досягнення кліматичної нейтральності та закріплення цього курсу у стратегічних документах держави. Варто зазначити, що спочатку відповідні

цілі були відображені переважно у секторальних стратегіях, які не лише підкреслювали важливість переходу до кліматично нейтральної економіки, але й акцентували на її значенні для економічного розвитку та енергетичної безпеки країни. У цьому контексті можна відзначити такі документи:

- Національна економічна стратегія на період до 2030 року, яка наголошує на необхідності досягнення кліматичної нейтральності не пізніше 2060 року. Важливим є те, що у цьому документі простежується чіткий взаємозв'язок між економічним зростанням і екологічною трансформацією, хоча встановлені часові орієнтири залишаються менш амбітними порівняно з підходами ЄС [4].

- Енергетична стратегія України на період до 2050 року також визначає орієнтири розвитку у напрямі кліматичної нейтральності, хоча її повний текст наразі не є публічно доступним. Водночас офіційні заяви представників державної влади свідчать про те, що до 2050 року енергетичний сектор має досягти кліматично нейтрального стану. Подібні положення закріплені і в Національному плані з енергетики та клімату до 2030 року. Такий підхід загалом узгоджується з цілями European Green Deal щодо переходу до кліматичної нейтральності. Проте, на відміну від підходу Європейського Союзу, де ця мета охоплює всю економіку, в Україні акцент поки що зроблено переважно на окремих її секторах, зокрема енергетиці [5].

Набуття Україною статусу держави-кандидата на вступ в ЄС та підтримка відбудови України з боку ЄС стали поштовхом для розвитку кліматичної політики, зокрема й в контексті досягнення кліматичної нейтральності [16].

У Плані України зазначено, що досягнення кліматичної нейтральності та виконання зобов'язань за Паризькою угодою є одними з ключових пріоритетів державної політики. У цьому контексті реалізація пріоритетних напрямів і проєктів у межах блоку «зелений перехід та охорона довкілля» спрямована на формування ефективної екологічної та кліматичної політики, узгодженої з євроінтеграційним курсом країни. Зокрема, такі заходи відповідають стратегічним орієнтирам European Green Deal та сприяють наближенню України до стандартів Європейського Союзу [6].

Низка напрямів, які охоплює European Green Deal, зокрема ціноутворення на вуглець (система торгівлі викидами, вуглецевий податок) та адаптація до зміни клімату, є важливою складовою *acquis* Європейського Союзу. Саме тому розвиток кліматичної політики та відповідного законодавства в Україні значною мірою відбувається під впливом євроінтеграційних процесів [15].

Зокрема, у червні 2024 року Міністерство захисту довкілля та природних ресурсів України представило для громадського обговорення проєкти Стратегії впровадження системи торгівлі квотами на викиди парникових газів до 2033 року, а також операційного плану її реалізації на 2024–2026 роки [7]. Крім того, ще у 2021 році було ухвалено Стратегію

екологічної безпеки та адаптації до зміни клімату до 2030 року, яка визначає основні напрями державної політики у цій сфері, хоча вже передбачено її подальше оновлення [8].

У цьому контексті доцільно проаналізувати структуру та динаміку викидів CO₂ у секторі енергетики (рис. 1, рис. 2).

На рис. 1 представлено структуру викидів CO₂ у сфері виробництва електроенергії та тепла. Загальний обсяг викидів становить близько 50 млн т CO₂, при цьому найбільша частка припадає на вугілля та інші тверді види палива – 72%, тоді як природний газ забезпечує 28%, а частка нафти є незначною. Така структура свідчить про значну залежність енергетичного сектору України від вуглецевих джерел енергії, що ускладнює процес досягнення кліматичної нейтральності.

На рис. 2 відображено динаміку коефіцієнта викидів CO₂ при виробництві електроенергії та тепла в Україні у порівнянні з європейськими та світовими показниками протягом 2018–2023 років. Спостерігається поступове зниження цього показника в Україні – з 329 т CO₂/ГВт·год у 2018 році до 296 т CO₂/ГВт·год у 2023 році, що свідчить про певні позитивні зрушення у напрямі декарбонізації. Водночас рівень викидів в Україні залишається вищим за середньоєвропейський, що вказує на необхідність прискорення енергетичної трансформації.

З метою мінімізації ризиків «витоку вуглецю» Європейського Союзу у межах Європейського зеленого курсу запровадив механізм вуглецевого коригування імпорту (СВАМ), який має повноцінно запрацювати з 2026 року. Його впровадження стало одним із ключових викликів для українського бізнесу, оскільки безпосередньо впливає на конкурентоспроможність продукції на європейському ринку. У зв'язку з цим уряд України визначив серед пріоритетів кліматичної політики підтримку постійного діалогу з європейськими інституціями щодо можливих умов адаптації до нових вимог, що є важливим кроком у контексті подальшої інтеграції до ЄС [10].

Енергетична безпека України є ключовим елементом її економічної стійкості та національної безпеки. Важливу роль у цьому процесі відіграє підвищення енергоефективності та розвиток відновлюваних джерел енергії, що відповідає стратегічним орієнтирам європейської інтеграції.

Дотримання принципу «енергоефективність передусім» передбачає пріоритетне впровадження заходів зі зменшення споживання енергії та підвищення ефективності її використання. Це дозволяє не лише скоротити викиди CO₂, але й зменшити залежність від викопних ресурсів та підвищити конкурентоспроможність економіки.

У контексті енергетичного переходу Україна орієнтується на поступове заміщення викопного палива за рахунок розвитку відновлюваної енергетики. Основними напрямками є розширення сонячної, вітрової, гідро- та біоенергетики, що сприяє декарбонізації та формуванню більш стійкої енергосистеми [11; 13].

У цьому контексті доцільно проаналізувати структуру відновлюваних джерел енергії (рис. 3).

На рис. 3 представлено структуру відновлюваної енергетики, де домінуючу частку займає сонячна енергія – 77%. Частка гідроенергетики становить 17%, тоді як біоенергетика займає лише 6%. Це свідчить про значну орієнтацію України на розвиток сонячної генерації, водночас інші напрями відновлюваної енергетики залишаються недостатньо розвиненими.

Наступним важливим підтвердженням просування України на шляху євроінтеграції став

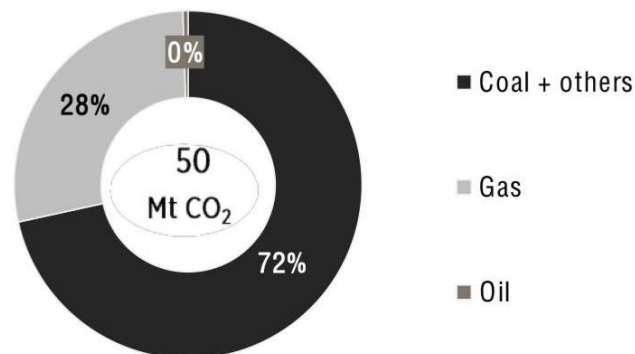

Рис. 1. Виробництво електроенергії та тепла: структура викидів CO₂

Джерело: [9]

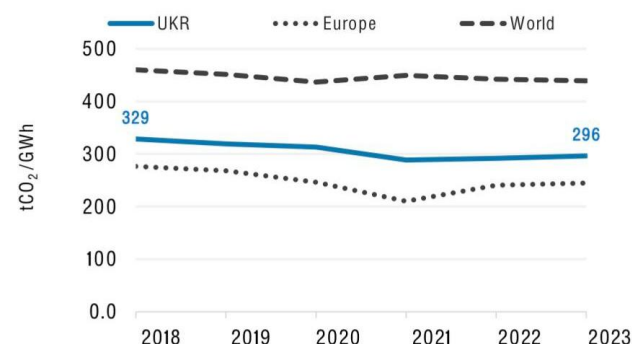

Рис. 2. Коефіцієнт викидів CO₂ при виробництві електроенергії та тепла

Джерело: [9]

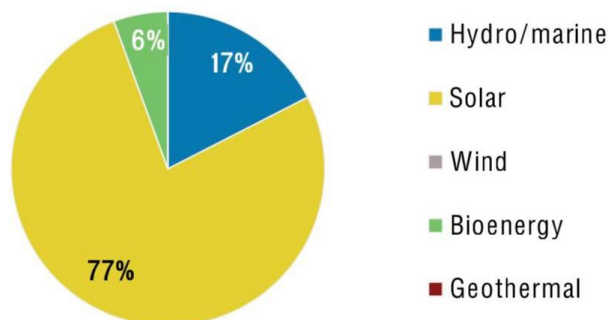

Рис. 3. Структура потужностей відновлюваних джерел енергії у 2024 році

Джерело: [9]

Звіт про прогрес, представлений Європейською Комісією у межах Пакету розширення 2025 року. Цей документ є першим після завершення скринінгу національного законодавства та вже третім у межах загального процесу оцінювання. Отримані результати свідчать про найвищий рівень досягнень України за весь період участі в процесі розширення та підтверджують стабільний прогрес у впровадженні реформ, пов'язаних із європейською інтеграцією.

У звіті відзначено суттєві успіхи у гармонізації законодавства України з нормами ЄС, що створює передумови для переходу до наступного етапу – відкриття переговорних кластерів. Водночас державна політика дедалі більше інтегрує принципи «зеленого» переходу, зокрема у сферах транспорту та регіонального розвитку. Це проявляється у підготовці законодавчих і технічних ініціатив, спрямованих на підвищення енергоефективності, екологічності та відповідності інфраструктурного розвитку європейським стандартам.

У сфері довкілля та зміни клімату Україна продовжує активне оновлення нормативно-правової бази та реалізацію програм, спрямованих на підвищення екологічної безпеки. Зокрема, було підтримано ініціативи щодо вдосконалення систем водопостачання та санітарії, а також затверджено стратегічні документи, які передбачають модернізацію очисних споруд і покращення якості питної води у довгостроковій перспективі [12].

У процесі дослідження узагальнено та систематизовано ключові напрями адаптації кліматичної та екологічної політики України до вимог Європейського Союзу. На відміну від існуючих підходів,

запропонований підхід доповнено оцінкою поточного стану їх реалізації, а також виокремленням основних проблемних аспектів, що дозволяє більш комплексно охарактеризувати процес зеленої трансформації в умовах євроінтеграції (табл. 1).

Запропонована систематизація дозволяє не лише узагальнити основні вимоги ЄС до України у сфері зеленої трансформації, але й оцінити реальний стан їх реалізації, що дає можливість більш комплексно проаналізувати перспективи євроінтеграційного розвитку та визначити ключові напрями подальших реформ.

Висновки. Розвиток зеленої економіки є одним із важливих напрямів європейської інтеграції України. Попри складні умови воєнного часу, держава продовжує впроваджувати реформи, спрямовані на досягнення кліматичної нейтральності, розвиток відновлюваної енергетики, підвищення енергоефективності та гармонізацію законодавства з вимогами Європейського Союзу. Проведений аналіз показав, що Україна вже має певні позитивні результати у сфері зеленої трансформації, однак залишаються й суттєві виклики, серед яких наслідки війни, потреба у значних інвестиціях, модернізація енергетичної інфраструктури та впровадження механізмів скорочення викидів парникових газів. Подальший розвиток зеленої економіки сприятиме не лише виконанню євроінтеграційних зобов'язань, а й підвищенню економічної стійкості та конкурентоспроможності України. Перспективи подальших досліджень полягають в аналізі ефективності реалізації екологічних реформ, розвитку зелених інвестицій та оцінці результатів післявоєнного відновлення відповідно до принципів сталого розвитку.

Таблиця 1

Систематизація напрямів адаптації України до вимог ЄС у сфері зеленої трансформації

Напрямок	Вимоги ЄС	Стан реалізації в Україні	Основні проблеми
Декарбонізація економіки	Скорочення викидів CO ₂ , досягнення кліматичної нейтральності.	Часткова реалізація (наявні стратегії, але повільні темпи).	Висока залежність від вугілля, наслідки війни.
Реформування енергетики	Перехід до ВДЕ, зменшення частки викопного палива.	Початковий етап трансформації.	Руйнування інфраструктури, нестача інвестицій.
Розвиток зеленої інфраструктури	Енергоефективність, електротранспорт, модернізація.	Фрагментарна реалізація.	Недостатнє фінансування, технологічна відсталість.
Ринкові механізми (ETS, CO ₂ податок)	Впровадження системи торгівлі викидами, СВМ-адаптація.	На етапі розробки.	Відсутність повноцінної системи, тиск на бізнес.
Адаптація до зміни клімату	Національні та регіональні стратегії адаптації.	Частково впроваджено.	Недостатня координація на місцевому рівні.
Гармонізація законодавства	Відповідність acquis ЄС.	Активний прогрес.	Складність імплементації та обсяг реформ.
Зелені інвестиції	Розвиток ESG, залучення фінансування.	Зростаючий інтерес.	Високі ризики через війну.

Джерело: сформовано авторами

Список використаних джерел:

1. Звіт про зелений перехід для України. URL: <https://green-agenda.org/storage/public/JiZC2a7L1Q04d71C9XbSzzuEsBymgA-metaVWtyYWluZU5hdGlvbmFsQXNzZXNzbWVudCAoMSkucGRm-.pdf> (дата звернення: 12.07.2026)
2. Regulation (EU) 2024/792 of the European Parliament and of the Council of 29 February 2024 establishing the Ukraine Facility. URL: <https://eur-lex.europa.eu/eli/reg/2024/792/oj> (дата звернення: 12.07.2026)
3. Переговори про вступ України до ЄС: повний гід у 12 питаннях. URL: <https://eu-ua.kmu.gov.ua/news/peregovory-pro-vstup-ukrayiny-do-yes-povnyj-gid-u-12-pytanniah-i-10-mifah-2/> (дата звернення: 12.07.2026)
4. Про затвердження Національної економічної стратегії на період до 2030 року. Постанова КМУ від 03.03.2021 № 179. (зі змінами і доповненнями від 31.12.2025, № 1796). URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/179-2021-%D0%BF#n25> (дата звернення: 12.07.2026)
5. Про схвалення Енергетичної стратегії України на період до 2050 року. Розпорядження КМУ від 21.04.2023 № 373-р.. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/373-2023-%D1%80#Text> (дата звернення: 12.07.2026)
6. План України – план для реалізації Ukraine Facility (програми фінансової підтримки України від Європейського Союзу протягом 2024-2027 років). Розпорядження КМУ від 18.03.2024 № 244-р. URL: <https://www.kmu.gov.ua/npras/pro-skhvalennia-planu-t180324> (дата звернення: 12.07.2026)
7. Повідомлення про оприлюднення проекту розпорядження Кабінету Міністрів України «Про схвалення Стратегії впровадження системи торгівлі квотами на викиди парникових газів в Україні на період до 2033 року». URL: <https://mepr.gov.ua/> (дата звернення: 12.07.2026)
8. Про схвалення Стратегії екологічної безпеки та адаптації до зміни клімату на період до 2030 року. Розпорядження КМУ від 20.10.2021 № 1363-р.. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1363-2021-%D1%80#n17> (дата звернення: 12.07.2026)
9. International Renewable Energy Agency. Ukraine energy profile. – 2025. URL: https://www.irena.org/-/media/Files/IRENA/Agency/Statistics/statistical_profiles/europe/ukraine_europe_re_sp.pdf (дата звернення: 12.07.2026)
10. Про схвалення Стратегії формування та реалізації державної політики у сфері зміни клімату на період до 2035 року і затвердження операційного плану заходів з її реалізації у 2024-2026 роках. Розпорядження КМУ від 30.05.2024 № 483-р. (зі змінами і доповненнями від 04.06.2025, № 641). URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/483-2024-%D1%80#Text> (дата звернення: 12.07.2026)
11. Державне агентство з енергоефективності та енергозбереження України. Європейська інтеграція. URL: <https://saee.gov.ua/spivrobitnytstvo-z-derzhenerhoefektyvnosti/mizhnarodne-spivrobitnytstvo/yevropeiska-intehratsiia> (дата звернення: 12.07.2026)
12. Звіт Єврокомісії в межах Пакету розширення 2025. URL: <https://mindev.gov.ua/news/ukraina-demonstruiue-prohres-u-sferi-rehionalnoi-polityky-transportu-ta-zelenoho-perekhodu-zvit-ievrokomisii-v-mezhakh-paketu-rozshyrennia-2025> (дата звернення: 12.07.2026)
13. Zvarych R., Masna O. Національна політика України щодо відновлюваних джерел енергії: аналіз міжнародних зобов'язань та інтеграція до європейських енергетичних ринків. *Вісник економіки*. 2024. № 4. С. 122–136.
14. Shyrokykh K., Melen-Zabramna O. Europeanisation of Ukraine's Policy on Environment and Climate: Instrumental and Anticipatory Compliance. *Ukraine's Many Faces: Land, People, and Culture Revisited*. Cham : Springer, 2025. С. 247–277.
15. Verstiak A., Biloskurskyi R., Verstiak O., Vinnychuk I. Environmental Convergence in the Context of Integration between Ukraine and the EU: Empirical Evidence and Policy Implications. *Scientific Annals of Economics and Business*. 2025. Vol. 72. №1. P. 99–124.
16. Kolasiński T. W., Thuczak A., Wigier M. J. Perspective on Decarbonization in Ukraine: Selected Issues. *Entrepreneurial Business and Economics Review*. 2025. Vol. 18. №4. P. 9–28.
17. Лесюк Г., Соловій І. Роль лісового сектору України в національному плані повоєнного відновлення і Європейському зеленому курсі: попередній аналіз. *Економіка України*. 2024. Т. 67. № 8 (753). С. 88–104.

References:

1. Green Agenda. (2024). Zvit pro zelenyi perekhid dlia Ukrainy [Green Transition Report for Ukraine]. Available at: <https://green-agenda.org/storage/public/JiZC2a7L1Q04d71C9XbSzzuEsBymgA-metaVWtyYWluZU5hdGlvbmFsQXNzZXNzbWVudCAoMSkucGRm-.pdf> (accessed July 12, 2026)
2. European Parliament & Council of the European Union. (2024). Regulation (EU) 2024/792 of the European Parliament and of the Council of 29 February 2024 establishing the Ukraine Facility. Available at: <https://eur-lex.europa.eu/eli/reg/2024/792/oj> (accessed July 12, 2026)
3. Uriadovyi ofis koordynatsii yevropeiskoi ta yevroatlantychnoi intehratsii. (2024). Perehovory pro vstup Ukrainy do YeS: povnyi hid u 12 pytanniakh [Ukraine's EU Accession Negotiations: A Complete Guide in 12 Questions]. Available at: <https://eu-ua.kmu.gov.ua/news/peregovory-pro-vstup-ukrayiny-do-yes-povnyj-gid-u-12-pytanniah-i-10-mifah-2/> (accessed July 12, 2026)
4. Kabinet Ministriv Ukrainy. (2021). Pro zatverdzhennia Natsionalnoi ekonomichnoi stratehii na period do 2030 roku. Postanova KМУ vid 03.03.2021 № 179 (zi zminamy i dopovnenniamy vid 31.12.2025 № 1796) [On Approval of the National Economic Strategy until 2030. Resolution of the Cabinet of Ministers of Ukraine No. 179 of March 3, 2021 (as amended on December 31, 2025, No. 1796)]. Available at: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/179-2021-%D0%BF#n25> (accessed July 12, 2026)

5. Kabinet Ministriv Ukrainy. (2023). Pro skhvalennia Enerhetychnoi stratehii Ukrainy na period do 2050 roku. Rozporiadzhennia KMU vid 21.04.2023 № 373-r [On Approval of the Energy Strategy of Ukraine until 2050. Order of the Cabinet of Ministers of Ukraine No. 373-r of April 21, 2023]. Available at: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/373-2023-%D1%80#Text> (accessed July 12, 2026)
6. Kabinet Ministriv Ukrainy. (2024). Plan Ukrainy – plan dlia realizatsii Ukraine Facility (prohramy finansovoi pidtrymky Ukrainy vid Yevropeiskoho Soiuzu protiahom 2024–2027 rokov). Rozporiadzhennia KMU vid 18.03.2024 № 244-r [Ukraine Plan for the Implementation of the Ukraine Facility (EU Financial Support Programme for Ukraine for 2024–2027). Order of the Cabinet of Ministers of Ukraine No. 244-r of March 18, 2024]. Available at: <https://www.kmu.gov.ua/npas/pro-skhvalennia-planu-t180324> (accessed July 12, 2026)
7. Ministerstvo zakhystu dovkillia ta pryrodnykh resursiv Ukrainy. (2024). Povidomlennia pro opryliudnennia proiektu rozporiadzhennia Kabinetu Ministriv Ukrainy “Pro skhvalennia Stratehii vprovadzhennia systemy torhivli kvotamy na vykydy parnykovykh haziv v Ukraini na period do 2033 roku” [Announcement on the Publication of the Draft Order of the Cabinet of Ministers of Ukraine “On Approval of the Strategy for the Implementation of the Greenhouse Gas Emissions Trading System in Ukraine until 2033”]. Available at: <https://mepr.gov.ua/> (accessed July 12, 2026)
8. Kabinet Ministriv Ukrainy. (2021). Pro skhvalennia Stratehii ekolohichnoi bezpeky ta adaptatsii do zminy klimatu na period do 2030 roku. Rozporiadzhennia KMU vid 20.10.2021 № 1363-r [On Approval of the Environmental Security and Climate Change Adaptation Strategy until 2030. Order of the Cabinet of Ministers of Ukraine No. 1363-r of October 20, 2021]. Available at: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1363-2021-%D1%80#n17> (accessed July 12, 2026)
9. International Renewable Energy Agency. (2025). Ukraine Energy Profile. Available at: https://www.irena.org/-/media/Files/IRENA/Agency/Statistics/statistical_profiles/europe/ukraine_europe_re_sp.pdf (accessed July 12, 2026)
10. Kabinet Ministriv Ukrainy. (2024). Pro skhvalennia Stratehii formuvannia ta realizatsii derzhavnoi polityky u sferi zminy klimatu na period do 2035 roku i zatverdzhennia operatsiinoho planu zakhodiv z yii realizatsii u 2024–2026 rokakh. Rozporiadzhennia KMU vid 30.05.2024 № 483-r (zi zminamy vid 04.06.2025 № 641) [On Approval of the Strategy for the Formation and Implementation of State Climate Policy until 2035 and the Operational Action Plan for 2024–2026. Order of the Cabinet of Ministers of Ukraine No. 483-r of May 30, 2024 (as amended on June 4, 2025, No. 641)]. Available at: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/483-2024-%D1%80#Text> (accessed July 12, 2026)
11. Derzhavne ahentstvo z enerhoefektyvnosti ta enerhozberezhennia Ukrainy. (2024). Yevropeiska intehtatsiia [European Integration]. Available at: <https://sae.gov.ua/spivrobotnytstvo-z-derzhenerhoefektyvnosti/mizhnarodne-spivrobotnytstvo/evropeiska-intehratsiia> (accessed July 12, 2026)
12. Ministerstvo rozvytku hromad ta terytorii Ukrainy. (2025). Zvit Yevrokomisii v mezhakh Paketu rozshyrennia 2025 [European Commission Progress Report within the 2025 Enlargement Package]. Available at: <https://mindev.gov.ua/news/ukraina-demonstruie-prohres-u-sferi-rehionalnoi-polityky-transportu-ta-zelenoho-perekhodu-zvit-ievrokomisii-v-mezhakh-paketu-rozshyrennia-2025> (accessed July 12, 2026)
13. Zvarych, R., & Masna, O. (2024). Natsionalna polityka Ukrainy shchodo vidnovliuvanykh dzherel enerhii: analiz mizhnarodnykh zoboviazan ta intehtatsiia do yevropeiskykh enerhetychnykh rynkiv [National policy of Ukraine on renewable energy sources: Analysis of international commitments and integration into European energy markets]. *Visnyk ekonomiky*, no. (4), pp. 122–136.
14. Shyrokykh, K., & Melen-Zabramna, O. (2025). Europeanisation of Ukraine's Policy on Environment and Climate: Instrumental and Anticipatory Compliance. In *Ukraine's Many Faces: Land, People, and Culture Revisited* (pp. 247–277). Cham: Springer.
15. Verstiak, A., Biloskurskyi, R., Verstiak, O., & Vinnychuk, I. (2025). Environmental Convergence in the Context of Integration between Ukraine and the EU: Empirical Evidence and Policy Implications. *Scientific Annals of Economics and Business*, no. 72 (1), pp. 99–124.
16. Kolasiński, T. W., Tluczak, A., & Wigier, M. J. (2025). Perspective on Decarbonization in Ukraine: Selected Issues. *Entrepreneurial Business and Economics Review*, no. 18 (4), pp. 9–28.
17. Lesiuk, H., & Solovii, I. (2024). Rol lisovoho sektoru Ukrainy v natsionalnomu plani povoiennoho vidnovlennia i Yevropeiskomu zelenomu kursu: poperednii analiz [The role of Ukraine's forest sector in the national post-war recovery plan and the European Green Deal: A preliminary analysis]. *Ekonomika Ukrainy*, no. 67(8), pp. 88–104.

THE GREEN ECONOMY IN THE CONTEXT OF UKRAINE'S EUROPEAN INTEGRATION

Summary. The transition to a green economy has become one of the key priorities of Ukraine's sustainable development and an important part of its European integration process. Despite the challenges caused by the full-scale war, Ukraine continues implementing environmental reforms, improving climate policy, and adapting national legislation to the requirements of the European Union. This paper focuses on the development of the green economy in Ukraine in the context of European integration. Particular attention is paid to the implementation of the European Green Deal and its role in shaping national environmental and climate policy. The paper considers the importance of reducing greenhouse gas emissions, improving energy efficiency, expanding the use of renewable energy sources, and introducing modern approaches to environmental management. The relevance of climate neutrality and sustainable use of natural resources is also emphasized. The study examines the main directions of Ukraine's adaptation to European environmental standards and climate policy. Attention is given to the harmonization of

national legislation with EU requirements, the development of renewable energy, the modernization of the energy sector, and the introduction of mechanisms supporting the green transition. The paper also highlights the importance of environmentally oriented reconstruction and the integration of sustainable development principles into national economic policy. Special attention is devoted to current challenges related to the implementation of the green transition under wartime conditions. The paper discusses the need for investment, technological modernization, international cooperation, and effective public policy aimed at supporting environmental initiatives. The issues considered in this study are relevant for Ukraine's further movement toward the European Union and for ensuring balanced economic and environmental development in the future. The research also confirms that the effective implementation of green economy principles requires a comprehensive approach that combines institutional reforms, technological innovation, financial support, and close cooperation with European partners. The practical significance of the study lies in identifying the key priorities and prospects for Ukraine's green transition, which may serve as a basis for further scientific research and the development of public policies aimed at achieving sustainable economic growth and environmental protection.

Keywords: green economy, European integration, sustainable development, European Green Deal, climate policy, decarbonization, renewable energy, environmental protection.

Дата надходження статті: 13.07.2026

Дата прийняття статті до публікації: 07.08.2026

Дата публікації статті: 07.09.2026